

ΕΤΟΣ Δ'.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. 157
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτίας δια μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, εἰς τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἀθῆναι τῆ 14 Φεβρουαρίου 1882.

Ὁ Τρικοῦπης μυῖαται, ὡς ἀφηνιάσας ἀροτῆρ βουῆς, ὁ Γρίβας βρυχᾶται, ὁ Δηλιγιάννης ὕλακτει, ὁ Καραπάνος κρῖζει, καὶ αὐτὸς ὁ Σταμούλης μισουρίζει ἀπειλητικῶς, καὶ ἐν τοσούτῳ ὁ Κουμουνοῦρος, ὡς ἀκακος καὶ ἀθῶος ἀμνός, βόσκει ἀμερίμνως τὴν χλόην τῆς ἐξουσίας, καίτοι βλέπει ἐαυτὸν περιτοχιζόμενον ὑπὸ τούτων φοβερῶν ἐχθρῶν.

Ἡ Ἄρα κατεσκεύασε τὸν σταυρὸν, ἡ Παλιγγενεσία τοῦς ἤλους, ἡ Πρωτα ἔχει ἐτοιμὴν τὴν λόγχην, ὁ Αἰὼν ἐπρομηθεύθη τὸν σπόγγον μετὰ τοῦ ὄξους καὶ αἱ Νεαὶ Ἰδέαι ἀναζητοῦσι τὸν Κυρηναιὸν Σίμωνα, καὶ ἐντούτοις ὁ κατάδικος κἀθῆται ἡρέμα μετρῶν τοῦς ἐξ ἤλεκτρου κόκκους τοῦ κομβολογίου του μεταξὺ τῶν καλῶν του φίλων καὶ συζητεῖ μετὰ τοῦ κ. Κασσιμάτη περὶ τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος καὶ μετὰ τοῦ κ. Τζάννε περὶ τῆς Ε'. κλίσεως τῶν ὀνομάτων τῆς λατινικῆς γραμματικῆς.

Οἱ θῆνοι τοῦ Βελέντζα ἀχοῦσι γοεροὶ, ἀλλὰ καὶ δυσᾶρεστοι εἰς τὰ ὄτα του. Τὰ ἐπίσημα ἐγγράφα τοῦ Τομασοπούλου προβάλλουσιν ὡς θολὰ καὶ νεφέλαι εἰς τὸν σκοτεινὸν οὐρανόν. Ἡ σκιά τοῦ Βούλγαρη τῷ δεινῷ ἀνακρίπτουσα ἐκ τοῦ τάφου περιβολὸν ἀπαίσιον, ἐφ' οὗ ἐπιγράφεται *Εἰδικὸν Δικαστήριον*. Τὸν ἀποκαλεῖ ὁ εἰς Ἀνταλκίδα, ὁ ἄλλος Πausanias καὶ ὁ ἄλλος Ἐφιᾶλτην. Καὶ ἐν τοσούτῳ ὁ παρὰ πάντων ἐχθαρόμενος αὐτός, ὁ ἀπόβλητος, ὁ Ἰούδας, δὲν ευσπᾶ κἄν τὰς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ μείδιμα αὐτοῦ διατηρεῖ ἀμείωτον τὴν αὐτὴν ποσότητα τῆς ζαχαρώδους, ἕκαστῃς ὅπως ἀπεκλήθη δικαίως Γλυκύτατος.

Τὸν νομίζουσι πτόμα, καὶ αὐτὸς ἔχει ἀρκετὴν ζωὴν καὶ δύναμιν, ὥστε νὰ ἀποβάλλεται ἐκουσίως εἰς ἐγχειρήσεις καὶ νὰ ἀφήνῃ νὰ τῷ ἀποκόπτεται μέλη τοῦ σώματός του ὡς τὸν Σιβετανίδην, τὰ ὅποια, ὅσον σαπρὰ καὶ ἄν εἴνε, προξενουσι πόλιν πάλιν ἀποκοπόμενα. Τὸν νομίζουσι ἐκλελυμένον, ἔξην-

τλημένον, καὶ αὐτὸς διὰ θαυμασίας παραγωγικῆς δυνάμεως δημιουργεῖ διαμίας ἐξ ἰσαριθμῶν ἀκάρπων καὶ ἀμόρφων στελέχων ἐννέα ρωμαλέους καὶ σφριγῶντας ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους. Σκέπτονται νὰ θέσωσι κληρὸν ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἀταράχως καλεῖ εἰς συμπόσιον τοῦς φίλους, καὶ διανέμει ἐν φιλικῇ διαχύσει πρὸς τοῦς ἐπιστηθίους ὑπουργήματα καὶ διπλώματα, φροντίζων πρωτίστως νὰ διαθέσῃ καταλλήλως τὴν ἱστορίαν εἰς χεῖρας ἱκανάς, ὅπως περιγράψῃ τὰ ἐνδοξα ἄθλα τῆς κυβερνήσεώς του καὶ μεταδώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Πόθεν ἀρύεται λοιπὸν τὸ σθένος τοῦτο ὁ γέρον πρόεδρος; πόθεν ἀντλεῖ καὶ ἀντιτάσσει κατὰ τῆς μυκαμένης περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καταγιγῶς τόσον θάρρος καὶ τόσῃν ἀταραξίαν;

Ἄρα γὰρ ἐξ ἀνείας καὶ ἀφροσύνης, παραβλέπων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον; Ἄλλὰ πάντες γνωρίζομεν, ὅτι ἐὰν ὁ γέρον Μεσσήνιος δὲν ἔχει γενναϊότητα λέοντος, ἔχει ὅμως πανθομολογουμένως πονηρίαν ἀλώπεκος.

Ἄρα γὰρ ἐκ συναισθήσεως τῆς ἰδίας ἀθωότητος; Ἄλλ' ὁ πολυώνυμος Ἀλέκος γινώσκει τόσον καλῶς τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς συνειδήσεώς του, ὥστε οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Βρωμολίμνης, ἧς εἶνε κύριος.

Πόθεν λοιπὸν ἀντλεῖ τὸ θάρρος του;

Ἐκ τῆς ἀκριβοῦς διαγνώσεως τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀντιπάλων του καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ Κουμουνοῦρος γινώσκει τοῦς ἀντιπάλους του, διότι αὐτὸς τοῦς ἐξεκόλασεν ἐκ τῶν ὠν, ὡς ὄρνις τοῦς νεοσσοῦς γινώσκει δὲ κατὰ βάθος τὸν ἑλληνικὸν λαόν, διότι ἐστάθη αὐτὸς ἐπὶ ἱκανὸν καιρὸν ὁ παιδαγωγὸς τοῦ λαοῦ τούτου καὶ διεπρόβησε κατὰ βούλησιν τὸν χαρακτῆρά του.

Ὁ Κουμουνοῦρος γινώσκει αὐτὸς κάλλιον παντὸς ἄλλου οἷον χάσμα μεσολαβεῖ μεταξὺ τοῦ λέγειν καὶ τοῦ πράττειν. Καὶ γινώσκει, ὅτι μὲ ὄσα καὶ ἂν γράφωσι καὶ μὲ ὄσα καὶ

καλώς. Συγγαίροντες αὐτὸν, εὐχόμεθα ἴσῃ ἐπιτυχίαν καὶ ἐν τῇ νέᾳ τάξει.

— Μετετέθησαν ἐναλλάξ οἱ ἀνάπτοντες τοὺς φανούς τῶν ὁδῶν Πινακωτῶν καὶ Κυδαθηναίας.

ΤΙΝΙ ΤΡΟΠῶΙ ΕΚΤΕΛΕΙΤΑΙ Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Μὲ τοὺς Μασκαράδες ἢ τῶν Ταχυδρομείων Διεύθυνσις «Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δεινὸς ἐνέσκηψεν ὁ χειμὼν, σπανίως δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνθυμοῦνται τοιοῦτον.

Παρεία ἢ χιὼν ἐκάλυψε τὴν πόλιν μας ποῦ μὲν σπιθαμιαία, ποῦ δὲ πηγαία. Ἄλλ' ἐνῶ αἱ ὁδοὶ καὶ αἱ πλατεῖαι, ἦσαν κατάλευκοι, αἴφνης οἱ πλείστοι τῶν ἐν τοῖς καφενείοις ἀναστρεφόμενων ἐπεφάνησαν φέροντες οἱ μὲν τὸν ἥμισυ μύστακα, οἱ δὲ τὸν ὅλον ὀλοπόρφυρον, ἕτεροι τὴν ἑτέραν τῶν παρειῶν ἢ καὶ ἀμφοτέρας, ἄλλοι τὴν ῥίνα ἢ τὰ ὠτα καὶ ἐν γένει, τὸ πρόσωπον βεβαμμένον μὲ τὸ κόκκινο... Ἦτο δὲ νόστιμον νὰ βλέπη τις τὸν γείτονά του παρατηροῦντα μετὰ γέλωτος τὸ πρόσωπον ἐκείνου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸ ἰδικόν του. Ἐγεννήθη ἐκ τούτου καγχασμός μέγας καὶ γέλως οὐκ ὀλίγος. Μετὰ τινος ὥρας τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγνώσθη, ὅτι τὸ κοκκινάδι ἐπέτεθη ἐκ τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐπιστολῶν, ἃς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν διένειμε τὸ Ταχυδρομεῖον, καὶ τὰς ὁποίας ἀπλήστως καὶ ἀπροσέκτως ἀνεγίνωσκον οἱ πολλοί. Αὐταὶ δ' ἐβάφθησαν ἐν τῷ σάκκῳ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔσπασαν ἐν ἀγγεῖδῳ πλήρες βαφῆς κοκκίνης στελλόμενον ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἐνθυμούμεθα, ὅτι πρὸ μηνῶν ἄλλο ἀγγεῖδῳ περιέχον φάρια σαβοῦρι ἔσπασε, καὶ μὰς ἐπαρουσίασε τὰς ἐφημερίδας βαπτισμένας εἰς τὴν σάλτσα. Καὶ τότε ἦν νόστιμον, διότι ἔβλεπέ τις τοὺς ἀναγινώσκοντας ἐφημερίδας λείγοντας τὸν δάκτυλον ἢ ξέοντας τὴν ῥίνα γαργαλιζομένην ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τῆς ἐν τῇ ἐφημερίδῃ σάλτζας. Ἐλσεινολογήσαμεν καὶ τότε καὶ τώρα τὴν λεγομένην Διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων. Ἄποροῦμεν πῶς δὲν προῦκάλεσαν τὴν ἀπονομὴν ἐνὸς παρασήμου εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν, ὅστις ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὴν φυγούρα εἰς τὸ κατὰ τὴν Εὐρώπην ταξιδιόν του. Πρὶν συγχαρῶμεν τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων, παρακαλοῦμεν νὰ μὰς φωτίσῃ περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς βαφῆς ἐκείνης, ἢν διὰ βαφέα ἢ διὰ γυναικείαν χρῆσιν;

(Ἐκ τῆς Martineίας Τριπόλεως).

ΤΡΕΣΑΤΕΙ

Εἰς τοῦ ΛΕΥΚΑΙΤΟΥ διὰ ΚΑΠΕΛΛΑ Εἰς τοῦ ΣΧΑΚΩΜΑΤΑ διὰ ΕΝΔΥΜΑΤΑ

Τὰ ΚΑΠΕΛΛΑ εἶνε παρθίνα μὲ γούστο καὶ ἀκατάλυτα. Τὰ ΕΝΔΥΜΑΤΑ, εἶνε κομψὰ καὶ στερρά.

ΤΡΕΣΑΤΕΙ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ συνδρομηταὶ τοῦ Ἀσμοδαίου, ὅσων ἡ συνδρομὴ ἔληξε τὴν 31 Ἀπριλίου π. ἔ. νὰ ἀνανεώσωσιν αὐτὴν ἐγκαίρως, ἀποστέλλοντες πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Πρὸς τοὺς παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιήσωσι τούτο εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος, ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Πιστωτ. Τραπεζῆς, ἀποστέλλοντες συγχρόνως καὶ τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν. Τὸ φύλλον πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ καὶ ἀνά τὰς ὁδοὺς ἀντὶ λεπ. 10 ὁ Ἀσμοδαῖος δημοσιεύει καὶ εἰδοποιήσεις μὲ εἰκόνας.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ, ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἡ παντελής ἑλληνική ἐβδομαδιαίου περιοδικῶν φύλλου, πολιτικῆ ἄμα καὶ φιλολογικῆ, ἔπεισε τὴν σύνταξιν τῆς εἰρημένης ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ εἰς τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς. Ὅτι δὲ δὲν ἀπέτυχε μέχρι τοῦδε μαρτυρεῖ τὸ πρῶτον αὐτῆς ἐκδοθῆν ἔτος.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τῆς ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ, ἐν ὁδῷ Σοφοκλέους, 35, ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῆς Ἐνώσεως.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΣ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 10. ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 12 καὶ τῷ ἔξωτερικῷ φρ. 15.

Ὁ Α' καὶ Ὁ Β' αὐτῆς τόμος πωλοῦνται ἀντὶ 6 νέων δραχμῶν ἑκαστος.

ΚΡΕΑΣ νόστιμον καὶ τρυφερόν καὶ πρὸ πάντων ΥΓΙΕΣ ἄριστον πωλοῦν οἱ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς ἀγορᾶς κρεοπώλαι ΑΛΕΞΑΦΟΙ ΓΥΦΟΥΠΟΛΟΙ. Ὅσοι ἀγαπᾶτε τὴν ὑγίαν σας πορευθεὶ ἐκεῖ ν' ἀγοράσητε.

Εἰς τὸ παντοπωλεῖον Κ. ΑΝΤΩΝΑΚΗ καὶ Σα πρώην Παναγῶν τὰ πωλεῖται ΧΑΒΙΑΡΙ ἀρίστης ποιότητος.

Ἄν διέλθετε τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ μὴ λησμονήσητε νὰ εἰσελθετε εἰς τὸ κατάστημα τοῦ γνωστοῦ εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας ΕΠΗΦΟΡΡΑΒΤΟΥ

Π. ΛΑΜΠΙΚΗ

καὶ θὰ μείνετε ἔκθαμβοι, βλέποντες ὅλην τὴν πλουσίαν καὶ φιλόκαλον, ἠολογὴν τῶν ὠραιότερων ὑραμάτων τοῦ σιμμοῦ, ἅπαντα τῷ ἐκμοίσθησαν ἕρποντι ἐκ Παρισίων. Ἄν σὰς πλησιάσῃ δὲ ὁ ἠδύλιλος κ. Λαμπίκης μὲ τὸ γλυκύτερον μειδιάμα τοῦ κόσμου καὶ μὲ τὴν κοπεροτέρην φιλίαν, μὴ ροδῆσῃ ἀφήσεται τὸν νὰ σὰς κῆψῃ τὰ ὠραιότερα ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ, μὲ τὰ ὅποια δύνασθε νὰ παρουσιασθῆτε εἰς τὸν κόσμον εὐπρόσωποι κατὰ τὰς πρῶτες συγγιζούσας ἐορτάς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς Ἐνώσεως

ἜΤΟΣ Δ'. ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΑΡΙΘ. 187 ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς προκληρωτίας διὰ μὲν τὸ ἔσωτερικὸν δραχμαὶ νῆαι 12, διὰ δὲ τὸ ἔξωτερικὸν 20. Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἀθῆναι τῇ 14 Φεβρουαρίου 1882.

Ὁ Τρικούπης μιλάται, ὡς ἀφηνιάσας ἀροτὴρ βοῦς, ὁ Γρίδας βρυχάται, ὁ Δηλιγιάννης ὑλακτεῖ, ὁ Καραπάνος κρίζει, καὶ αὐτὸς ὁ Σταμούλης μικουρίζει ἀπειλητικῶς, καὶ ἐν τοσούτῳ ὁ Κομμουνδούρος, ὡς ἄκακος καὶ ἀθῶος ἀμνός, βόσκει ἀμεριμνῶς τὴν χλόην τῆς ἐξουσίας, καίτοι βλέπει ἐαυτὸν περιτοχιζόμενον ὑπὸ τῶν φοβερῶν ἐχθρῶν.

Ἡ Ὄρα κατεσκεύασε τὸν σταυρὸν, ἡ Παλιγγερεσία τοῦς ἡλους, ἡ Πρωτα ἔχει ἐτοιμὴν τὴν λόγχην, ὁ Αἰὼν ἐπρομηθεύθη τὸν σπύγγον μετὰ τοῦ βῆχου καὶ αἱ Νεαὶ Ἰδέαι ἀναζητοῦσι τὸν Κυρηνάϊον Σίμωνα, καὶ ἐντούτοις ὁ κατὰδικος κάθηται ἠρέμα μετρῶν τοὺς ἐξ ἡλεκτροῦ κόκκους τοῦ κομβολογίου τοῦ μεταξὺ τῶν καλῶν τοῦ φίλων καὶ συζητεῖ μετὰ τοῦ κ. Κασσιμάτη περὶ τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος καὶ μετὰ τοῦ κ. Τζάνου περὶ τῆς Ε'. κλίσεως τῶν ὀνομάτων τῆς λατινικῆς γραμματικῆς.

Οἱ θρηνοὶ τοῦ Βελέντζα ἤχουσι γοροὶ, ἀλλὰ καὶ δυσάρεστοι εἰς τὰ ὠτά του. Τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ Τομαροπούλου προβάλλουσιν ὡς θολαὶ νεφέλαι εἰς τὸν σκοτεινὸν οὐρανόν. Ἡ σκιά τοῦ Βούλγαρη τῷ δεικνύει ἀνακύπτουσα ἐκ τοῦ τάφου περίβολον ἀπαίσιον, ἐφ' οὗ ἐπιγέγραπται Εἰδικὸν Δικαστήριον. Τὸν ἀποκαλεῖ ὁ εἰς Ἀνταλίδαν, ὁ ἄλλος Πανσαλίαν καὶ ὁ ἄλλος Ἐριάλτην. Καὶ ἐν τούτῳ ὁ παρὰ πάντων ἐχθαρόμενος οὗτος, ὁ ἀπόβλητος, ὁ Ἰούδας, δὲν στυφᾷ κέν τὰς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ μειδιάμα αὐτοῦ διατηρεῖ ἠμείωτον τὴν αὐτῆς ποιότητα τῆς ζαχαρέως, ἕκασ τῆς ὁποίας ἀπεκλήθη δικαίως Γλυκύτατος.

Τὸν νομίζουν πτώμα, καὶ αὐτὸς ἔχει ἀρκετὴν ζωὴν καὶ δύναμιν, ὥστε νὰ ἀπεβάλλεται ἐκουσίως εἰς ἐγγχειράσεις καὶ νὰ ἀφίη νὰ τῷ ἀποκόπτωσι μέλη τοῦ σώματός του ὡς τὸν Σιβετανίδην, τὰ ὅποια, ὅσον σακρά καὶ ἄν εἶνε, προξενοῦσι πολλὴν ἀποκοπτόμενα. Τὸν νομίζουν ἐκλελυμένον, ἐξην-

τλημένον, καὶ αὐτὸς διὰ θαυμασίας παραγωγικῆς δυνάμεως δημιουργεῖ διαμῆς ἐξ ἰσαριθμῶν ἀκάρπων καὶ ἀμόρφων στελέχων ἐννέα ρωμαλέους κτισσουργώνας ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους. Σκέπτονται νὰ θέσωσι κλῆρον ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἀπαράχως καλεῖ εἰς συμπίσιον τοὺς φίλους, καὶ διανέμει ἐν φιλικῇ διαχύσει πρὸς τοὺς ἐπιστηθίους ὑπουργήματα καὶ διπλώματα, φροντίζων πρωτίστως νὰ διαθέσῃ καταλλήλως τὴν ἱστορίαν εἰς χεῖρας ἱκανάς, ὅπως περιγράψῃ τὰ ἐνδοξα ἄθλα τῆς κυβερνήσεώς του καὶ μεταδώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Πόθεν ἀρτεται λοιπὸν τὸ σθένος τοῦτο ὁ γέρον πρόεδρος; πόθεν ἀντλεῖ καὶ ἀντιτάσσει κατὰ τῆς μωκωμένης περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καταιγίδος τόσον θάρρος καὶ τόσην ἀτραξιάν; Ἀρά γε ἐξ ἀνίας καὶ ἀφροσύνης, παραβλέπων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον; Ἀλλὰ πάντες γνωρίζομεν, ὅτι ἐὰν ὁ γέρον Μεσσηνίος δὲν ἔχει γενναϊότητα λέοντος, ἔχει ὅμως πανθολογουμένως πονηρίαν ἀλώπεκος.

Ἀρά γε ἐκ συναισθήσεως τῆς ἰδίας ἀθωότητος; Ἄλλ' ὁ πολυάνωμος Ἀλέκος γινώσκει τόσον καλῶς τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς συνειδήσεώς του, ὥστε οὐδεμίαν ποιεῖται διακρίσιν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Βρωμολίμνης, ἣς εἶνε κύριος.

Πόθεν λοιπὸν ἀντλεῖ τὸ θάρρος του; Ἐκ τῆς ἀκριβοῦς διαγνώσεως τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀντιπάλων του καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ Κομμουνδούρος γινώσκει τοὺς ἀντιπάλους του, διότι αὐτὸς τοὺς ἐξεκόλαψεν ἐκ τῶν ὠν, ὡς ὄρνις τοὺς νεοσσούς; γινώσκει δὲ κατὰ βάθος τὸν ἑλληνικὸν λαόν, διότι ἐστάθη αὐτὸς ἐπὶ ἱκανὸν καιρὸν ὁ παιδαγωγὸς τοῦ λαοῦ τούτου καὶ διεπύρρθησε κατὰ βούλησιν τὸν χαρακτῆρά του.

Ὁ Κομμουνδούρος γινώσκει αὐτὸς κάλλιον παντὸς ἄλλου οἶον χάσμα μεσολαβεῖ μεταξὺ τοῦ λέγειν καὶ τοῦ πράττειν. Καὶ γινώσκει, ὅτι μὲ ὄσα καὶ ἂν γράφωσι καὶ μὲ ὄσα καὶ

γουμένως μία τῶν περιεργότερων καὶ δραματικωτέρων ἐν τοῖς χρονικοῖς τῶν καθ' ἡμᾶς δικαστηρίων.

Ἰδιαιτέρα ἀλληλογραφία « Ἀσμοδαίου ».

ΚΟΛΑΣΙΣ 2 Φεβρουαρίου.

Ἄρχομαι ἐπιστέλλων σήμερον εὐρῶν ἑκτακτον εὐκαιρίαν. Ὁ πρωθυπουργός σας ζητεῖ ἐντεύθεν ἐπικουρίας καὶ λαθρόχειρ κρύπτω ὑπὸ τὴν οὐρὰν διαβολίσκου τὸν μικρὸν μου φάκελλον. Ἀρκέσθητι ἤδη μὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου μου, ὄχληρὰν ὡς πᾶσαν τοιαύτην, ἐλπίζω δὲ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειαν τῶν μελλόντων συμπολιτῶν μου καὶ ἀναγνωστῶν σου εἰς προσεχῆ ἐπιστολήν, ἐν ἧ θ' ἀπεικονίσω ὡχρῶς ἴσως ἀλλ' ἀληθῶς τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, τὴν εὐδαίμονα ζωὴν, διότι ζῶμεν καὶ ἐδῶ, τὰς διασκεδάσεις, τοὺς κολασμένους μας ἔρωτας καὶ τὰ μυρία ἐκεῖνα ἡδονικὰ σαγηνεύματα, δι' ὧν μᾶς δελεάζει ὁ Ἀρχιδιάβολος ἐν τῇ γῇ καὶ μᾶς μαγεύει ἐν τῇ κολάσει. Εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν λαμπρὸς ἄνθρωπος!

Οἱ στεναγμοὶ καὶ τὰ δάκρυα τῶν κληρονόμων μου εἶχον παύσει πρὸ μιᾶς ὥρας, καὶ πρὸ μιᾶς ὥρας εὐρισκόμην ὑπὸ τὴν πλάκα τοῦ μνήματός μου, ὅτε ἠσθάνθην ἀπαλὴν χεῖρα θωπεύουσαν τὴν παρεῖάν μου καὶ σύρουσάν με ἐλαφρῶς ἐκ τοῦ ὠτός . . . ἀνέβηα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἀναρταίως προσέβλεψα γυναῖκα ῥοδόπεπλον, μελανόκομον καὶ κάλλους ἀπεριγράπτου ἐπιδένουσαν αὐτοῦς καὶ ἐν τῷ ἅμα αἱ χεῖρές της περιέβαλλον τὴν ὀσφύν μου, μὲ ἡγεῖρον, καὶ ὡς ἀνέμου φύσημα εὐρέθην φερόμενος εἰς ἐναίρια στρώματα ἡδυπαθῶς σφριγῶν καὶ μεθυσκόμενος ἐκ τῆς εὐώδους πνοῆς της . . .

— Ἐδῶ! μοι εἶπεν, ἀφαιροῦσα τὸν ἐπίδεσμον. Ἀμαζα εὐρύχωρος, πολυτελής, λάμπουσα, ἵπποι μεγαλοπρεπεῖς ὑπερήφανοι περιέμενον. Ἀμα ὡς ἀπῆλθον φερόμενος ὑπὸ τῆς ἀβρᾶς ὀδηγοῦ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν ἠνιοχοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἰδίας Ἥμην λιπόθυμος, κεραυνόβλητος, παράφρων, ἐξαλλος . . . δὲν ἠδυνάμην νὰ σκεφθῶ.

Τέλος ἀνένηψα! παρετήρησα πέριξ μου, συνέκρινα τὴν θέσιν μου μὲ τὸ παρελθόν, τὸ παρελθὸν μὲ τοὺς προγενεστέρους ὀδηγουμένους μετὰ θάνατον ἐπὶ τῆς σαπρᾶς τοῦ Χάρωνος λέμβου, καὶ τὴν ἀναπαυτικὴν μου ὁδοιπορίαν, τὴν εὐώδη αὐραν τὴν ὀροσίζουσάν με, τὴν ναρκωτικὴν ἡδυπάθειαν, τὴν κοιμίζουσαν τὸ σῶμα διὰ νὰ φωτίζη τὸ πνεῦμα . . . Ἀλλὰ δὲν ἤμην μόνος ἐπιβάτης (ὑπὸ λαϊκὴν σημασίαν). Γέρων πολιός, πεντηκοντούτης δεσποινὶς καὶ νεανίας ἦσαν οἱ συνοδοιπόροι μου. Ὡς συμβαίνει εἰς τὰ ταξίδια, ταχέως ἐσχετίσθημεν οἱ τέσσαρες ἀπεθαμμένοι καὶ διηγῆθημεν ἐν περιλήψει τὰς ἱστορίας μας. Ἡ ταχύτης τῆς ἀμάξης δὲν ἐπέτρεπεν ἡμῖν νὰ βλέπωμεν ἐκτὸς αὐτῆς. Συνεζητήσαμεν, ὑπεστηρίξαμεν ἀντίθετα καὶ συνεννοήθημεν.

Ὁ γέρον ἦτο πολιτικὸς ἐν τῇ χώρα, ἐν ἧ ἔνθει τὸ ρουσφέτι καὶ θάλλει τὸ ἀπροχώρητον θανάτων πρὸ ἑτῶν ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κόλασιν κατὰ βῆτον τοῦ κανονισμοῦ της ἄρθρον μὴ ἐπιτρέπον τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς θρηνομένους. Εὐτυχῆς ἐγὼ! μόνον κληρονόμους εἶχον. Οἱ δύο ἔτε-

ροι συνοδοιπόροι ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν κοινῶν τύπων τῶν βριθόντων ὡς βλέπω ἤδη ἐνταῦθα ἡ κυρία εἶχε λάβει τὸ εἰσιτήριόν της δικαιωματικῶς ὡς γυνή, ὁ δὲ νέος παραδὰς δύο-τρεις ἐντολάς καὶ ἰδίως ἐν ἐπιθυμίαις τὴν ἐσχάτην.

Ἀφίχθημεν. Ὁ μυθιστορικὸς ἐπίδεσμος ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ μικρὸν, ἵνα τοὺς θαμβῶσθαι γυμνωθέντας ἐν αἰθούσῃ ἀπεράντῳ καὶ φωταυγῇ, ἐν ἧ τὰ ἄνθη καὶ οἱ κίσμοι τοὺς ἐμάγευον ἐν κεφαλῇ μεθυσθείσῃ ἐκ μύρων καὶ γοητείας. Ἐνδυμασίαι ἐκεῖ ἀπειροπληθεῖς ὄλων τῶν αἰώνων καὶ τῶν λαῶν, καὶ ἐδῶ εἰκόνων καὶ φωτογραφιῶν μνηκιά σκῆπτρα, στέμματα, ἀμφια, προσωπίδες, βακτηρίαι καὶ παράσημα ἀναμιξ καὶ κομβία καὶ φανάκαι. Ὁ χρῆσις, οἱ ἀδάμαντες, ἡ μέταξα, ὄπλα ἀστράπτοντα, πᾶν πολύτιμον τέλος ἀπηγάγεε λάμπην ἰδίαν ἡ Ἴρις θὰ ἐφαίνετο; μελανὴ καὶ σκοτεινὸς ὁ ἥλιος πρὸ τοῦ φωτός ἐκείνου, τοῦ ἀεξηγήτου, τοῦ θαμβοῦντος, τοῦ ἐκλύοντος. Εἰσήλθουμεν πρῶτος ἐγὼ μετὰ τῆς γραίας συνοδοιπόρου. Γέρον ῥιχνὸς καὶ ῥιχνόκλυτος, ἀντίθεσις ἐκπλήττουτα πρὸς τῆς αἰθούσης τοὺς κίσμοις, ἠρώτησε τὸ ὄνομά μας. Ἡ γραία ἀπήντησε πρῶτα Ὁ γέρον ἐφυλλομέτησεν ὀγκῶδες βιβλίον, ἐσημείωσεν ἀριθμὸν τινα ἔλαβε φωτογραφίαν ἐκεῖ που εὐρισκομένην καὶ εἶπε ὑποκλινόμενος.—Κυρία μου, κατὰ τὴν ὠραιότερην στιγμήν τῆς ζωῆς σας εἴχετε τοιαύτην τὴν μορφήν, τοιαύτη θὰ εἴσθαι τοῦ λοιποῦ καὶ . . . πάντοτε! Ἐκυψα ἐπὶ τοῦ ὤμου της καὶ εἶδον ἐπὶ τῆς εἰκόνος τὴν ῥοδόεσσαν ὄψιν ἀγγέλου ἡ γραία ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς Κολάσεως—ληφθέντος ἐ τοῦ Παραδείσου ἐπὶ μισθῷ—εἰς ἰδιαιτερον δωμάτιον καὶ ἐ τὴν εἶδον πλέον . . . μὲ τὴν πρῶτην μορφήν της. Εἰς τὸν αἶτὸν τόπον ὑπεβλήθη καὶ ἐγὼ καὶ εἶμαι ἤδη κομψότατος νέος. Εἶμαι καταγοητευμένος μὲ τὸ γλυκὺ κλίμα, τὸ θάλπει φῶς, τὰς ἡδυτάτας ἀπολαύσεις, τὰς ῥοδίνας γυναῖκας, ἀλλ' ἀναχωρεῖ ἡ εὐκαιρία καὶ πρέπει νὰ τελειώσω. Φαίνεται, διὸ πρωθυπουργός σας βιάζεται ἤθελα νὰ μάθω διατί ἔρχονται μήπως διὰ νὰ τὸν πάρουν;

Ὅτι εἶπον καὶ λέγουν οἱ ποιηταὶ σας ἐν τῇ γῇ περὶ Ἐδῶ, Ἡλυσσίων καὶ παραδείσου εἶνε μὴδὲν, εἶνε πικρότατον πικραλλόμενον πρὸς τὸν ὠραῖον μας τόπον. Ἄνθη ἀειβάλλε δρόσος μυρόεσσα, φῶτα ἀπειροπληθῆ ποικίλλοντα, μουσικὰ θεάματα, χοροὶ, ἀπόκρως ἀτελεύτητος, λεμβοδρομίαι, οἶνοι, ποταμοὶ, γυναῖκες . . . Μόνος ὁ κῆρος ἐλλείπει.

Κόλασις Κόλασις πόσον εἶσαι ὠραία! Πῶς εἶνε λοιπὸν ἡ Παράδεισος; . . .

Ἄδαμ.

